ΛΑΚΩΝΙΚΑ

— ΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ

Μία Αὐστριακὴ ἐφημερὶς πληροφορεῖται ὅτι ὁ σὲρ Γκρέϋ θὰ προτείνῃ εἰς τὰ Βαλκανικὰ κράτη νὰ γραφῇ εἰς τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης καὶ ὅρος ὁ περὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐξοπλισμῶν.

Ἐν τοσούτῳ φρονοῦμεν ὅτι ὁ περιορισμὸς τῶν ἐξοπλισμῶν πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὰ μεγάλα κράτη. Οἱ ἐξοπλισμοὶ τῶν μικρῶν Κρατῶν εἶνε τόσον ἐπουσιώδεις ἐν τῇ ἐπιλύσει τοῦ προβλήματος τῆς παγκοσμίου εἰρήνης!

— ΤΑ ΡΕΚΟΡ

Ἀγγλικὴ ἐφημερὶς γράφει ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τοὺς Βλάχους καὶ ἡ Χαλκιδικὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Τί νὰ συμβαίνῃ;

Μήπως ἀγνοεῖ γεωγραφίαν ἡ ἀγγλικὴ συνάδελφος;

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ Ἑλληνικὰ ρεκὸρ ἔπεσαν καὶ θρηνήσατε κόκκαλα τῶν ἀρθρογράφων τοῦ 62 καὶ 1912!

— ΝΑΖΙΑ

Τέλος πάντων διατί τόσα νάζια, νὰ ζ α... γεροντοκόρης;

Ἔχει σκοπὸν νὰ ἐξέλθῃ εἰς ταξεῖδι ον ἀναψυχῆς;

Δὲν ἔχει τοιοῦτον ἡ περίπυστος Ἀρμάδα;

Μήπως κυττάζει τὴν ὥραν ποῦ θὰ εἶνε ἀφρούρητος ἡ εἴσοδος τῶν στενῶν;

Ἀγνοοῦμεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ νάζια καὶ πάλιν νάζια.

— ΘΑΡΓΗΣΟΥΝ ΤΑΧΑ;

Ἡ μετάθεσις τοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου εἰς Βουκουρέστιον, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκεῖ πρεσβείας θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ εἶχε γείνει γληγορώτερα. Εἶνε τόσον μεγάλη ἡ ἀνάγκη τῆς συσφίγξεως τῶν Ἑλληνορουμανικῶν σχέσεων!

Ἐδῶ ἤρχισαν πλέον νὰ τὸ κατανοῶν.

Θὰ ἀργήσουν τάχα νὰ τὸ κατανοήσουν καὶ οἱ ἐν Ρουμανίᾳ;

— ΤΗΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΣ

Δὲν πιστεύομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς συμμάχου Βουλγαρίας θ' ἀποστείλῃ πρὸς ἀνάπαυσιν ἄλλας τριάντα χιλιάδας ἀνδρῶν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Δὲν εἶνε μόνον ὁ κίνδυνος τῆς χολέρας ὁ κίνδυνος τῆς πείνας, ὁ κίνδυνος τῆς τάξεως ἐκ τοῦ τόσου συνωστισμοῦ ἐν μιᾷ πόλει.

Εἶνε καὶ ὁ κίνδυνος τῆς παρεξηγήσεως...

Ἔπειτα αἱ διαπραγματεύσεις ἤρχισαν καὶ τὸ ζήτημα τῆς Θεσσαλονίκης ἐλπίζομεν ὅτι θὰ λυθῇ γρήγορα.

— Ὁ κ. ΔΑΝΕΦ

Θαυμάζομεν τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ προέδρου τῆς Σοβράνιε κ. Δάνεφ.

Ἀπὸ τί εἶνε καμωμένος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Τί ὑγεία, τί ὑγεία, τί κίνησις τί νεῦρα, τί δραστηριότης πνεύματος. Σήμερα στὴν Βιέννην, στὴν Βουδαπέστην αὔριον εἰς τὸ Βουκουρέστι, εἰς Τσατάλτζαν, εἰς τὴν Σόφιαν καὶ πάλιν εἰς τὸ Βουκουρέστι καὶ πάλιν εἰς τὴν Βιέννην τὸ Βερολῖνον, τὸ Παρίσι, τέλος τὴν Λόνδραν.

Ἀναμφιβόλως τέτοια ἐνεργητικότης κατατᾷ ἀπίστευτος.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν ἐλπίδα πρὸ παντὸς εἰς τὴν καλήν του πίστιν. Ἡ ὁποία θὰ θαυματουργήσῃ κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις μαζὶ μὲ τὴν καλὴν πίστιν τῶν Ἑλλήνων πληρεξουσίων.

— ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΕΡΒΟΙ

Οἱ Σέρβοι θὰν ἀπευθύνθησαν πρὸς τοὺς νομισματολόγους διὰ νὰ τοὺς ὑποδείξουν παλαιὰς παραστάσεις διὰ τὰ ἀναμνηστικὰ τῶν νικῶν γραμματόσημα.

Ἐνόμιζον ὅτι αἱ παραστάσεις ἔπρεπε νὰ θυμίζουν τὰς καταχτηθείσας χώρας τὰς πόλεις, τὰ χωριά, τὰ μνημεῖά τω.

Ἐπεσφθησαν φυσικὰ πολὺ καλλίτερα ἀπὸ μᾶς.

Δὲν θὰ ἦτον ἄσκοπον νὰ τοὺς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐκδίδοντες νέαν σειρὰν γραμματοσήμων.

— Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟΣ...

Εἰς τὸν κατάλογον τῶν διὰ τὸν πόλεμον εἰσφορῶν τῆς νήσου Λέσβου σημειοῦται τὸ ἑξῆς.

Ὁ Παναγ. Β. Μανάβης προσέφερε ἕν μικρὸν ἐλαιόκτημα ἀξίας 700 περίπου δραχμῶν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ὁποῖος προσέφερε τὸ μικρό του κτῆμα ἐπειδὴ δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο νὰ προσφέρῃ, δὲν σᾶς συγκινεῖ; Δὲν σᾶς προξενεῖ τὸν θαυμασμόν; Δὲν σᾶς κάμνει νὰ ὑπερηφανεύεσθε διὰ τὴν ἐθνικότητά σας; Καὶ νὰ ἐντρέπεσθε διὰ μερικοὺς πλουσίους μας;

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΕΝΑ ΚΑΘΗΚΟΝ

Χθὲς τὸ ἀπόγευμα κατερχόμενος μὲ τὸν ἠλεκτρικὸν εἰς τὸ Φάληρον εὑρέθην ἐντὸς τοῦ βαγονίου ἀντιμέτωπος γνωστῆς μου δεσποινίδος συνοδευομένης ἀπὸ μίαν ἄλλην ἐπίσης δεσποινίδα ἄγνωστόν μου. Ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν των ἀντελήφθην ὅτι εὑρίσκοντο γιὰ ταξεῖδι.

—Γιὰ ποῦ μὲ τὸ καλό; ἠρώτησα μὲ κάποιαν ἔκπληξιν τὴν γνωστήν μου δεσποινίδα.

—Γιὰ ταξεῖδι;

—Στὴ Θεσσαλονίκη ἴσως;

—Ὄχι.

—Σὲ κανένα ἀπὸ τὰ καταληφθέντα νησιὰ τοῦ Αἰγαίου.

—Πλησιάζετε.

—Δηλαδή;

—Νὰ σὲ νησί πηγαίνομεν μὲ τὴ φίλην μου, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τὰ καταληφθέντα.

—Τότε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, δεσποινίς, νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι δὲν ἐδιαλέξατε τὸν κατάλληλον καιρὸν γιὰ ταξεῖδι. Τρικυμίες, ἐνδεχόμενα χρυσολογήματα, κίνδυνοι, δλ' αὐτὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς κάμουν ν' ἀναβάλετε τὸ ταξεῖδι σας γιὰ τὴν ἄνοιξιν τουλάχιστον.

Ἡ συνομιλήτριά μου ἔλαβε σοβαρὸν ὕφος καὶ εἶπε τονίζουσα τὰς λέξεις της.

—Πηγαίνομεν νὰ ἐκπληρώσωμεν ἕνα καθῆκον.

—Πηγαίνετε ἴσως ν' ἀναλάβετε ὑπηρεσίαν εἰς κανένα νοσοκομεῖον ποῦ νοσηλεύονται τραυματίαι; Εὑρίσκομαι λοιπὸν ἀπέναντι δύο ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους; Τὰ συγχαρ....

Ἡ ἄγνωστός μου δεσποινὶς ἐπεμβᾶσα δὲν μ' ἄφηκε νὰ τελειώσω τὴν λέξιν μου.

—Ὄχι, κύριε, εἶπε μὲ κάποιαν ὀργήν, πηγαίνομεν εἰς τὴν Σκίαθον.

—Νὰ κάμετε τί, ἂν ἐπιτρέπεται;

—Νὰ καταθέσωμεν μίαν ἀνθοδέσμην εἰς τὸν τάφον τοῦ Παπαδιαμάντη, ἀπήντησαν καὶ οἱ δύο μιᾷ φωνῇ καὶ ἑνὶ τόνῳ.

Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποφύγω ἕνα κίνημα ἐκπλήξεως.

—Ἐκπλήττεσθε; ἠρώτησε μὲ περισσοτέραν ὀργὴν ἡ ἄγνωστός μου δεσποινίς. Σᾶς φαίνεται λοιπὸν παράξενον πῶς δύο δεσποινίδες ξεκινοῦν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν τάφον τοῦ μεγάλου Ἕλληνος διηγηματογράφου; Καὶ ὅμως, κύριε, ἐὰν ἐδιαβάζατε ξένας ἐφημερίδας καὶ περιοδικά, ὅπως ἐμεῖς, θὰ ἐβλέπατε ὅτι οἱ τάφοι ὅλων τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ πνεύματος τῆς Εὐρώπης, εἶνε διαρκῶς σκεπασμένοι ἀπὸ ἄνθη. Ἐδῶ ἕνα Παπαδιαμάντην εἴχαμεν καὶ ὅμως τὸν ἀφίσαμεν νὰ πεθάνῃ μόνος, ἐγκαταλελειμμένος, πτωχός. Μάλιστα, κύριε, πτωχός. Ποιὸς ἕνας Παπαδιαμάντης. Καὶ τὸ σπουδαιότερον; Οὔτε μετὰ τὸν θάνατόν του δὲν ἐσκέφθημεν νὰ τοῦ ἀποδώσωμεν τὰς τιμὰς ποῦ τοῦ ἔπρεπαν.

Ἐτόλμησα νὰ διακόψω τὴν ἄγνωστον δεσποινίδα.

—Τότε θὰ γνωρίζετε, ἠρώτησα μὲ κάποιον δέος, τὰ ἔργα τοῦ Παπαδιαμάντη;

—Καὶ βεβαίως. Ἐδιάβασα ἕνα διήγημά του εἰς τὴν γαλλικὴν μεταφρασμένον καὶ ἐγοητεύθην.

—Ἔπειτα ποίαν σημασίαν ἔχει τὸ διάβασμα τῶν διηγημάτων του, εἶπε παρεμβαίνουσα ἡ γνωστή μου δεσποινίς. Γιὰ νὰ πάῃ μιὰ πριγκήπισσα, καὶ τί πριγκήπισσα; Βοναπαρτοπούλα νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἀδελφάς του — ἐδῶ ἐφάνη συγκινηθεῖσα — καὶ ν' ἀποθέσῃ ἀνθοδέσμην εἰς τὸν τάφον του, θὰ εἰπῇ ὅτι ὁ Παπαδιαμάντης κάτι ἦτο!

Τὸ τραῖνο εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τὸ Φάληρον.

ΠΑΡΣΙΦΑΛ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΣΘΜΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Τρία γεροντάκια, λευκά, ρικνά, καμπουριασμένα ἐκάθησαν εἰς ἕνα τραπεζάκι τοῦ Ζαππείου, ἠσφάλισαν τὰ νῶτά τους ἀπὸ κάθε ὕπουλον ρεῦμα ἀέρος, διέταξαν τρία, κόκ, ἐσήκωσαν τὸν γιακᾶ τοῦ παλτοῦ των καὶ παρεδόθησαν εἰς τὰς σκέψεις των καὶ εἰς τὰς εὐεργετικὰς ἀκτῖνας τοῦ μεγάλου ἰατροῦ — τοῦ ἡλίου.

Ἔξαφνα ἀντήχησεν ἡ βραχνὴ φωνὴ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν.

— Ὁ Κορομηλᾶς! Ἡ Ἑσπερινή!...

Τὰ γεροντάκια ἀνεπήδησαν ὡς ἠλεκτρισθέντα. Τρέμοντα τὰ δάκτυλά των ἠρεύνησαν τὰ θυλάκια καὶ ἀνέσυραν συγχρόνως ἀπὸ μίαν πεντάραν.

— Ἕνα Κορομηλᾶ, παιδί! διέταξαν μὲ τὴν συμφωνίαν νευροσπάστων.

Ὁ νεώτερος ἐκ τῶν τριῶν... γέροντων ἔβγαλε τὰ γυαλιά του, τὰ πέρασε στὰ αὐτιά του, ἐξεδίπλωσε μεθοδικῶς τὴν ἐφημερίδα του καὶ ὡς νὰ ἦσαν ὅλα κανονισμένα ἐκ τῶν προτέρων, ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως «Ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου» καὶ ἄ χισαν ἀργὰ σταματῶν εἰς τὰς τελείας νὰ ἀναγνώσκῃ εἰς τοὺς συντρόφους του τὰ τηλεγραφήματα, τὸ κύριον ἄρθρον, τὰς ταχυδρομικὰς εἰδήσεις — ὅ,τι τέλος ἀνεφέρετο εἰς τὸν πόλεμον.

Τὰ γεροντάκια ἤκουαν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκίνητα ἀφ' ὅσον ὅμως ὁ ἀναγνώστης ἐπροχώρει, ἐκινοῦντο, ἐταράσσοντο μετετίθεντο, ἀλληλοπαρετηροῦντο, ἐξύνοντο καὶ τέλος ἐξέσπασαν.

— Τοὺς ἄτιμους! εἶπαν οἱ δύο ὅταν ὁ τρίτος εἶχε φθάσει εἰς τὰ τηλεγραφήματα τὰ σχετικὰ διὰ τὴν Θεσσαλονίκην.

Ἐπρόκειτο περὶ τῶν Βουλγάρων. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ γεροντάκια, τὸ πλέον σκυφτὸ καὶ λευκὸ τὸ ὁποῖον εἶχε ἕνα σάλι πέριξ τοῦ λαιμοῦ του, διέκοψε τὸν ἀναγινώσκοντα.

— Ἀπ' αὐτὰ κι' ἀπ' αὐτὰ θὰ βροῦν τὸν μπελᾶ τους..

Ἡ συζήτησις ἐκηρύσσετο ὡς ἀρχομένη.

Τὸ γεροντάκι ποῦ ἐδιάβαζεν ἐσήκωσε τὰ μάτια του πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του μὲ χαιρεκακίαν.

— Τί θὰ τοὺς κάνῃς;

— Τί θὰ τοὺς κάνω; εἶπε σφοδρότερον τὸ ἐπιθετικὸ γεροντάκι. Τί θὰ τοὺς κάνῃ ἡ Εὐρώπη νὰ ἰδοῦμε... Ἡ Εὐρώπη ἔχει τὰ συμφέροντά της, κύριε. Ἡ Ἀγγλία ποῦ εἶνε μὲ τὸ μέρος μας θὰ μαζέψῃ τὴ Βουλγαρία καὶ θὰ τῆς πῇ.

— Δὲν μοῦ λές, κυρία μου τί θέλεις; — Τὴ Θεσσαλονίκη; Αὐτὴ εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὰ ἔχει δικαιώματα. Αὐτὴ τὴ κατέλαβε... Πῶς ἔτσι στὰ κρυφὰ θὰ γίνουν ὅλα αὐτά;

— Γι' αὐτὸ ἡ Βουλγαρία ἑνώθηκε μὲ τὴν Αὐστρία, εἶπε τὸ χαιρέκακον γεροντάκι.

— Ναί, αὐτὴ ἡ πολιτική τους, ἐφώναξεν ὁ πολιτικὸς γέρων. Φεύγουν ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν ἡ ὁποία τοὺς ἠλευθέρωσε καὶ ἔχασε γι' αὐτοὺς 200,000 στρατό. Ποῦ θὰ πᾶνε ὅμως; Ἐδῶ εἴμαστε κι' ἐμεῖς...

Ὁ κόσμος ἐκύτταζε τὴν τριάδα καὶ μερικοὶ μεσόκοποι ἀπὸ τὰ διπλανὰ τραπέζια ἔτειναν ἐν σιγῇ τὸ οὖς των διὰ νὰ ἀκούσουν τὰς δηλώσεις τοῦ γεροντάκου.

— ...Ὁ Βενιζέλος εἶνε ἔξυπνος ἄνθρωπος. Αὐτὸς νὰ τοὺς ἀφήκῃ τὴν Θεσσαλονίκην: Δὲν καταλαβαίνεις γιὰ τί πάει στὴ Λόντρα; Αὐτὸς θὰ εἶνε συνεννοημένος μὲ τὸν Γκρέϋ, ἄκουσε τί σοῦ λέω. Ὁ Βασιλιᾶς δὲ βλέπεις ποῦ δὲν τὸ κουνάει ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη; Τί γιὰ τὴν ὑγεία του κάθεται; Οἱ Βούλγαροι !... Ἂς κοπιάσουν!... Εἴδαμε τὰ χάλια τους στὴν Τσατάλτζα... Θὰ βροῦνε τὸ μάστορά τους...

— Ἀπὸ ποιόν; ἐψιθύρισε τὸ χαιρέκακον γεροντάκι...

— Ἀπὸ μᾶς, μωρέ! Ἀπὸ ἐμένα ἀπὸ σένα...

— Ὅσο γιὰ μᾶς... εἶπε ὁ ἄλλος καὶ δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του.

— Τί θὰ πῇ ὅσο γιὰ μᾶς, κύριε... ἐβροντοφώνησεν ὁ γέρων καὶ ἀπέταξεν ἕνα κάθισμα ἀνάποδα. Ἀπὸ μᾶς ὁ βαια... Ἀπὸ σένα... ἀπὸ ἐμένα...

Ἤρχισε νὰ ἀναπνέῃ μὲ δυσκολίαν καὶ ἐσταμάτησεν. Ἐκύτταξε γύρω του τὴν παρέα ποῦ ἀνησύχει. Προσεπάθησε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον.

— Ἀχ! αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο τὸ ἄσθμα... Εἶνε διακεκομμένα καὶ ἐσηκώθηκε νὰ φύγῃ.

— Ποῦ πᾶς; τὸν ἠρώτησαν.

— Εἶνε ὑγρασία, ἀδελφέ... Γέρος ἄνθρωπος ἐγώ... Πάω σπίτι... Ἐβράδιασε!

Ὁ ἥλιος ἦτο εἰς τὸ ζενὶθ τοῦ ἀλλ' ὁ πολεμικὸς γέρων ἐτράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του.

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

Ο ΑΕΤΟΣ

Η Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΩΣ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ὡραία περιγραφὴ ὑπὸ τῆς παρισινῆς ἀνταποκριτρίας τῆς «Ἀκροπόλεως», δεσποινίδος ΕΛΜΙΝΑΣ ΖΑΝΝΟΥ.

ΠΑΡΙΣΙ 28 Νοεμβρίου. Ὁ «Ἀετὸς» εἶνε τὸ νέον μελόδραμα τοῦ Ι. Νουγκὲς τὸ ὁποῖον παίζεται εἰς τὴν «Γκαιτὲ Λορὶκ» ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ σημειώσῃ σειρὰν παραστάσεων ὄχι διὰ τὴν μουσικήν του ἀξίαν, ἡ ὁποία δὲν εἶνε μεγάλη, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ πατριωτικόν, τὸ ἐνθουσιῶδες θέμα του, θέμα κατ' ἐξοχὴν δονοῦν τὰ λαϊκὰ αἰσθήματα καὶ συγκινοῦν τὸ πλῆθος.

Ποῖος εἶνε ὁ «Ἀετός»; ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Ἀετιδέως· ποῖος ἄλλος δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὸ ὑπερήφανον καὶ βίαιον πτηνόν, μὲ τὸν κυρίαρχον τοῦ διαστήματος τοῦ ἀέρος, ἀπὸ τὸν κυριαρχήσαντα τῆς Εὐρώπης ὁλοκλήρου;

Λέγουν ὅτι ὁ ἀετὸς κατὰ τὸ γῆρας ὅταν χάνει τὰς δυνάμεις του καὶ δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ πετάξῃ ἐγκαταλείπεται ὑπὸ πάντων καὶ ἀποθνήσκει μόνος, ἔρημος εἰς ἀπόρρωγα τινὰ βράχον, ὡσὰν αὐτόν, μόνος ὁ ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ πάντων ὁ αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν εἰς τὸν ἔρημον βράχον τῆς Ἁγίας Ἑλένης.

Ὁ «Ἀετὸς» εἶνε ἡ ἐποποιία τοῦ Ναπολέοντος τονισμένη ἐπὶ μελῳδιῶν λαϊκῶν, μελόδραμα εἰς πράξεις 4 καὶ εἰκόνας 10. Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Βοναπάρτου ἀπὸ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἦτο πτωχὸς καὶ ἀφανὴς ἀκόμη, μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου του, παρελαύνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ μὲ πλοῦτον καὶ μεγαλοπρέπειαν κινηματογραφικήν ἡ ὁποία ἐκπλήττει.

Δὲν ἀγαπῶ τὸν Ναπολέοντα, ἡ δόξα του μὲ ἀφίνει ἀδιάφορον. Εἰς τὸν χαρακτῆρά του δὲν διακρίνω παρὰ φιλοδοξίαν, ἐγωισμόν, πληρότητα ὅλα αἰσθήματα ταπεινά. Πῶς νὰ τὸν θαυμάσω διὰ τὸ στρατηγικόν του πνεῦμα, διὰ τὰς κατακτήσεις του ὅταν σκέπτομαι ποίας καταστροφὰς ἐπέφερε; Εἰς τὴν διέλευσίν του ἐρημώνοντο οἱ τόποι καὶ ὁ χάρος δὲν προφθαίνει νὰ θερίζῃ μὲ τὸ αἱμοσταγὲς του δρέπανον τοὺς πληθυσμοὺς τῆς Εὐρώπης. Χείμαρροι αἱματοχύνονται, τοὺς ὁποίους μόνον ἴσως ὑπερβάλλουν οἱ ποταμοὶ τῶν δακρύων τῶν ἀπορφανισθέντων οἰκογενειῶν. Ὡς ἀντίλαλον πάσης νέας του μάχης καὶ νίκης ἀκούω ἀπὸ μακράν, ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Εὐρώπης τὴν ὑπόκωφον καὶ φρικιαστικὴν βοὴν τῶν γόων καὶ τῶν λυγμῶν. Καὶ τότε ἐθεγεί ρομαι καὶ ἀκουσίως μου ἐπαναλαμβάνω τοὺς στίχους τοῦ Γάλλου ποιητοῦ Μπαρμπιὲ «Κατηραμένος νὰ εἶσαι ὦ Ναπολέων».

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ «Ἀετοῦ» παρ' ὅλην μου τὴν ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ συγκινηθῶ, νὰ μὴ ἐνθουσιασθῶ καὶ νὰ μὴ τὸν οἰκτείρω. Μόλις συνεκράτησα ἐν δάκρυ ἐπὶ τῆς Μοίρας τοῦ Ναπολέοντος, Μοίρας ἡ ὁποία τὸν ἐτιμώρησε σκληρά, πολὺ σκληρά. Φυσικὰ ὁ «Ἀετὸς» μᾶς παρουσιάζει τὸν Κορσικανὸν ὑπὸ τὰ πλεονεκτικὰ χρώματα καὶ κατορθώνει νὰ τὸν καταστήσῃ ἀρκετὰ συμπαθῆ.

Ἡ εἰδυλλιακὴ συνάντησις Ναπολέοντος καὶ Ἰωσηφίνης

Τὸ ἔργον ἀρχίζει μὲ τὴν συνάντησιν τοῦ Βοναπάρτου καὶ τῆς Ἰωσηφίνης, σκηνὴν ἐντελῶς εἰδυλλιακὴν ἐν μέσῳ τῆς λαϊκῆς καταιγίδος, ἡ ὁποία ἐμαίνετο εἰς τὸ Παρίσι.

Εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς καρατομήσεως τοῦ Ροβεσπιέρου· ὁ ὄχλος ὁ συγκεντρωμένος εἰς τὰς ὁδούς, εἰς τὰς πλατείας διασκεδάζει, χαίρει ἀγάλλεται. Γυναῖκες ἄνδρες καὶ παιδιὰ ψάλλουν τὴν «Καρμανιόλα» καὶ πανηγυρίζουν τὸν θάνατον τοῦ τυράννου, τὸν ὁποῖον πρὸ τινων ἡμερῶν ἀκόμη ἐλάτρευον.

Μόνος σκεπτικός, ἀμίλητος κάθεται εἰς ἐν θρανίον ἀνὴρ μὲ αὐστηρὰν ἀποφασιστικὴν φυσιογνωμίαν· τί ἆρά γε σκέπτεται τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ λαϊκοῦ ἐνθουσιασμοῦ; Ἡ σιωπή του, τὸ σκυθρωπόν του ἦθος προσβάλλει τὴν χαρὰν τοῦ ὄχλου ὅστις ἐκλαμβάνων αὐτὸν ὡς Ἰακωβῖνον, ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἓν ἀγοράκι χαριτωμένο ὁρμᾷ πρὸς αὐτόν, πίπτει ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ περιβάλλον αὐτὸν μὲ τοὺς βραχίονας φωνάζει· «Μὴ τὸν ἐγγίσητε, εἶνε ὁ φίλος μου.»

Ἂν καὶ ἡ ὑπεράσπισις αὐτὴ δὲν θὰ ὠφέλει, χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν μιᾶς καλῆς καὶ γενναίας καπήλου τῆς Μαριόν. Ὁ Βοναπάρτης, διότι αὐτὸς ἦτο δὲν δύναται παρὰ νὰ εὐγνωμονῇ τὸν ἀτρόμητον μικρόν. Τὸ ἀγοράκι αὐτό, ἦτο ὁ Εὐγένιος Μωαρνάς, ὁ υἱὸς τῆς Ἰωσηφίνης· οὕτω ὁ Βοναπάρτης ἐγνώρισε τὴν ὡραίαν καὶ νεαρὰν κρεολήν. Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ἐπέπρωτο νὰ ἔχῃ μεγάλην σημασίαν ἐπὶ τῆς ζωῆς του· εἰς αὐτὸ ἴσως νὰ ὀφείλεται ὅλον τὸ μέλλον του.

Ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεως ἡ συμπάθεια τῆς Ἰωσηφίνης ἐκινήθη καὶ ἐνόησασα ἀμέσως τὴν φιλοδοξίαν τοῦ ἀσήμου ἀκόμη στρατηγοῦ Βοναπάρτου, ἡ νεαρὰ γυνὴ τοῦ ὑπόσχεται νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὸν ἰσχυρὸν τῆς φίλον Μπαρράς.

Εἰς τὸ πτωχικὸν δωμάτιον τοῦ Βοναπάρτου

Ἡ δευτέρα εἰκὼν μᾶς παρουσιάζει τὸ πτωχικὸν δωμάτιον τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου· κλίνη στρατιωτική, ἓν γραφεῖον 2—3 καθίσματα, αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ἐπίπλωσίς του· ἀρχίζει νὰ ἐξημερώνῃ καὶ ἡ αὐγὴ εὑρίσκει τὸν Βοναπάρτην καθήμενον πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἐργαζόμενον ἀκόμη· ἐργαζόμενον διὰ τὴν Γαλλίαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του, διὰ τὸ μέλλον του· ἡ φιλοδοξία τὸν διαφλέγει θέλει νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ περιφανῆ θέσιν, ἀλλὰ θέλει πρὸ παντὸς νὰ λάμψῃ τὸ στρατηγικόν του πνεῦμα, νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀξία του νὰ ἐπιβληθῇ εἰς ὅλους. Ἡ αὐγὴ χαρίζει καὶ τὸ Παρίσι ἀρχίζει σιγὰ σιγὰ νὰ ἐγείρεται, ἀπὸ τὸν βαθὺν του ὕπνον τῆς νυκτός. Ὁ Βοναπάρτης, ὀρθὸς πρὸ τοῦ παραθύρου του βλέπει ἀφυπνιζομένην τὴν ἥσυχον ἀκόμη πρωτεύουσαν, τὴν συνήθως ταραχώδη τὴν πόλιν τῶν λαϊκῶν ἀναβρασμῶν καὶ μονολογεῖ, ἀνυπομόνως ἀναμένων τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἐκυριάρχει αὐτῆς.

Ἀλλ' ἡ φιλοδοξία τὸν κατατρώγει καὶ ἀθυμεῖ τὸ αἰγλῆεν του μέλλον προετοιμάζεται ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης. Ὁ Μπαρρὰς τὸν ὀνομάζει διοικητὴν τῶν στρατευμάτων τῶν Παρισίων. Ἐνθους εἰς τὴν εἴδησιν αὐτὴν ὁ Βοναπάρτης ἀνακράζει· «Ἡ Ἰωσηφίνα δὲν μ' ἐλησμόνησε».

Μία ἑσπερὶς εἰς τὸ Φρασκάτι μὲ τοὺς περιφήμους χοροὺς τῶν μπαλλέτων

Ἡ τρίτη εἰκὼν εἶνε φαντασμαγορική· μᾶς παριστάνει ἑσπερίδα εἰς Φρασκάτι μὲ τοὺς τότε συνειθιζομένους περιφήμους χοροὺς τῶν μπαλλέτων· περιέχει σκηνὴν τρυφερότητος καὶ ἔρωτος κατὰ τὴν ὁποίαν βλέπομεν τὸν Ναπολέοντα τὸν ἰσχυρὸν τὸν ἀπότομον καὶ δεσποτικὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, νὰ γίνεται ἤπιος γλυκὺς καὶ παρακλητικὸς πλησίον τῆς χαριτωμένης Ἰωσηφίνας ἡ ὁποία τὸν παροτρύνει νὰ φύγῃ διὰ τὴν Ἰταλίαν ὅπου τὸν καλεῖ τὸ πρὸς τὴν Γαλλίαν καθῆκόν του, καὶ ὅπου ἀνέμενον τὰ στρατεύματα τὰ ταχθέντα ὑπὸ τὰς διαταγάς του. Ἀλλ' ὁ Βοναπάρτης ἀρνεῖται· τὸν κρατεῖ εἰς τὸ Παρίσι, ὁ πρὸς τὴν Ἰωσηφίναν ἔρως του καὶ δὲν συγκατανεύει εἰς τὴν ἀναχώρησιν αὐτὴν παρὰ μόνον ὅταν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀποφασίζει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς Ἰταλίαν.

Εὑρισκόμεθα εἰς τὸ 1880· τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἶνε παντοῦ νικηφόρα· ἡ μάχη τοῦ Μαρέντζο ἐπεσφράγισε τὴν δόξαν τοῦ ἀτρομήτου στρατάρχου Ναπολέοντος. Εἶνε βράδυ μακρὰν διακρίνεται ἡ ἰταλικὴ πεδιὰς ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ μάχη· πλησιέστερον μία σκηνή, στρατιῶται σκορπισμένοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ· χάμω πτώματα ἀλόγων, οἱ νεκροὶ οἱ πληγωμένοι. Ὁ γενναῖος πολεμιστὴς Τουσσὲν ἐνθουσιᾷ ἀναμιμνησκόμενος τὴν ἔκβασιν τῆς μάχης καὶ καλῶν τοὺς στρατιώτας γύρω του ἀρχίζει νὰ τοὺς τραγουδῇ πατριωτικὰ τραγούδια. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐκεῖ πλησίον τῶν νεκρῶν πληγωμένος ἀγωνιᾷ· ἡ καλὴ καὶ πονετικὴ κάπηλος Μαριόν, γονατισμένη πλησίον του, τοῦ δένει τὴν πληγὴν τὸν παρηγορεῖ, τὸν ἐνθαρρύνει· τοῦ λέγει λόγια γλυκὰ τὰ ὁποῖα μόνον ἡ γυναικεία καρδιὰ δύναται νὰ εὕρῃ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ὀδύνης· καὶ ἡ εὐχαρίστησις ζωγραφίζεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγωνιῶντος.

Ἔχε θάρρος τοῦ λέγει θὰ ξαναϊδῇς τὸ μικρὸ πατρικό σπιτάκι, θὰ ξαναϊδῇς τὰ μέρη ὅπου ἐγεννήθης, ὅπου ἐμεγάλωσες, τὸ χωριὸ μὲ τὰ λευκὰ σπιτάκια καὶ τὸ ὑψηλὸ καμπαναριό· θὰ ξαναϊδῇς τὴν γλυκειά σου ἀρραβωνιαστικιὰ ποῦ σὲ περιμένει καὶ σὲ σκέπτεται ἐνῷ ὑφαίνει ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας· θὰ ξαναϊδῇς τὴν καλήν σου μητέρα, ἡ ὁποία σὲ ἐπερίποιήθη καὶ σὲ ἐμεγάλωσε.

— Ὦ μαμά μου ἀγαπημένη, ψιθυρίζει ὁ ἀτυχὴς ἑτοιμοθάνατος.

Τὰ εὔθυμα τραγούδια ἐξακολουθοῦν τριγύρω τρελλά, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν οἱ στρατιῶται, βροντοφωνοῦν ὅλοι μαζὺ πολεμικὰ ᾄσματα.

— Σωπάσατε, φωνάζει ἡ Μαριόν, σωπάσατε· σκεφθῆτε πῶς ἐνῷ σεῖς χαίρετε ἄλλοι ὑποφέρουν· καὶ ἂν ἔχετε τόσην ὄρεξιν νὰ τραγουδήσητε, ἔ τότε... τραγουδήσατε πιὸ σιγά! καὶ οἱ στρατιῶται ὅλοι μαζὺ χαμηλώνουν τὴν φωνήν καὶ ψιθυριστὰ συνεχίζουν τὸ ᾆσμά των.

Παρέλασις ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς πομπῆς τοῦ Ναπολέοντος

Ἀλλ' ἀπὸ μακρὰν ἀκούεται ἦχος σάλπιγγος ὁ ἦχος ὁ ὁποῖος παίζεται μόνον ὅταν περνᾷ ὁ Ναπολέων. Οἱ στρατιῶται παύουν τὰ τραγούδια των, ἡ Μαριόν, ὡς ἠλεκτρισμένη ἀναπηδᾷ, ὁ ἑτοιμοθάνατος στηρίζεται εἰς τὸν ἀγκῶνά του καὶ τείνει τὴν κεφαλήν.

— Εἶνε Αὐτός, εἶνε Αὐτὸς φωνάζουν ὅλοι· καὶ ἰδοὺ παρελαύνει ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ πομπὴ τοῦ Ναπολέοντος· οἱ ἔφιπποι ἀκόλουθοί του παρατάσσονται εἰς δύο γραμμάς, αἱ σάλπιγγες ἠχοῦν αἱ ζητωκραυγαί, αἱ ἐπευφημίαι δονοῦν τὸν ἀέρα· οἱ στρατιῶται κραδαίνουν τὰς σημαίας τὰς ὁποίας ἀφήρπασαν ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν καὶ ἔξαλλοι τὰς ρίπτουν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ στρατηλάτου, ὁ ὁποῖος ἄκαμπτος ἐπὶ τοῦ λευκοῦ του ἵππου, προχωρεῖ εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πληγωμένος ἀφίνει τὸ χέρι του νὰ πέσῃ καὶ ἡ κεφαλή του κλίνει... Ἐξέπνευσε.

Καὶ ἡ αὐλαία πίπτει, ἐνῷ τὸ ἀκροατήριον χειροκροτεῖ φρενιτιωδῶς, παρασυρθὲν καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν μέθην τῆς νίκης, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν ὁ ὁποῖος διέπνεε τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Ναπολέοντος.

ΑΥΡΙΟΝ τὸ δεύτερον μέρος

ΕΛΜΙΝΑ ΖΑΝΝΟΥ

ΜΟΛΥΒΙΕΣ

— Ὁ οὐρανὸς εἶχε φορέσῃ χθὲς μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὰς Ἀθηναίας τὴν Κυριακάτικη στολή του. Καταγάλαζο, καταγάλανο φόρεμα μὲ ἀσπρογαλαζοῦφαντες συννεφένιες δαντέλλες, αἱ ὁποῖαι τὸ βράδυ-βράδυ ἐβάφησαν χρυσοκόκκινες.

— Ἡ πλατεῖα τοῦ Νέου Φαλήρου πλημμυρισμένη ἀπὸ κόσμον τὰ τραπεζάκια τοῦ μπὰρ γεμᾶτα μέχρι ἀδιαχωρήτου.

— Ἀλλὰ καὶ οἱ βράχοι τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου δὲν συνεκέντρωσαν ὀλιγώτερο κόσμο, μολονότι τὰ κυματάκια ἦσαν ἀρκετὰ ζωηρὰ καὶ θυμωμένα καὶ ἡ αὔρα τοῦ Σαρωνικοῦ πολὺ τρελλούτσικη.

— Εἰς τὰς 3 1)2 τὸ ἀπόγευμα ἔμπροσθεν τῆς Ἀκαδημίας ἐσχηματίσθη ἀληθὴς διαδήλωσις ἀπὸ ἀναμένοντας. Ὅταν ἔφθασε τὸ τρὰμ μία κυρία παρασυρθεῖσα λόγῳ τῆς σπουδῆς μὲ τὴν ὁποίαν ἔσπευσε νὰ ἀνέλθῃ, ἐξηπλώθηκε πρηνηδὸν εἰς τὴν ἄσφαλτον. Ὀλίγου δεῖν νὰ τῆς κόψῃ τὸ τρὰμ καὶ τὰ δύο της χέρια.

— Παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἱδρύεται ὁσονούπω νέον πάρκον ἐνεργείᾳ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Τὸ πάρκον θὰ ἱδρυθῇ ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ οἰκοπέδου Χατζηδημητρίου κληροδοτηθέντος εἰς τὸ Δημόσιον.

— Ἡ λεωφόρος Ἀλεξάνδρας στὴς δόξες της χθές. Ἁμάξια — ὅσα ὑπάρχουν — ποδήλατα, πεζοὶ τὴν εἶχον πλημμυρίσει, ἀπολαύοντες τὴν θαυμασίαν λιακάδα.

— Ἀλλὰ τί συγκοινωνία τρὰμ εἶνε ἐκείνη τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας! Κάποιος εἶχε τὸν ἡρωισμὸν νὰ περιμένῃ τρία τέταρτα τῆς ὥρας. Καὶ ὅμως ποῦ θενὰ νὰ φανῇ τὸ τρὰμ.

— Οἱ δρόμοι τῶν Ἐξαρχείων σὲ κακὰ χάλια. Αἱ τελευταῖαι βροχαὶ δὲν ἄφηκαν ὄχι χῶμα, ἀλλ' οὔτε λιθάρι. Καὶ ὅμως ὁδοστρωτὴρ δὲν ἐφάνη ἀκόμη πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Ἕνας ἀγροφύλαξ εἰς τὸ Ἄργος, Ι. Τσίγκας, ἐπειδὴ ἔκαμε τὸ καθῆκόν του ἐγένετο θῦμα ἐπιθέσεως τριῶν ποιμένων ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο πατέρας καὶ υἱός.

— Μπαστούνια, ξύλα, ξυλολόγχαι, περίστροφα, ὅλα ἐτέθησαν εἰς χρῆσιν ὑπὸ τῶν τριῶν ποιμένων. Ὁ ἀγροφύλαξ ἠναγκάσθη τότε νὰ πυροβολήσῃ μὲ τὸ περίστροφόν του καὶ νὰ φονεύσῃ ἕνα ἐκ τῶν τριῶν ποιμένων.

— Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες Αἰγυπτιακαί, Κρητικαί, ἐπαρχιακαὶ δημοσιεύουν ἐντυπώσεις συνεργατῶν των ἀπὸ τὸν πόλεμον. Φαντασθῆτε τί ἔχει νὰ γίνῃ σὰν τελειώσῃ ὁ πόλεμος.

— Πέντε ὑπαξιωματικοὶ μετὰ 300 στρατιωτῶν εἰς τὴν μάχην τῆς Φλωρίνας κατώρθωσαν νὰ κυριεύσουν 8 πεδινὰ πυροβόλα, 3 μυδραλλιοβόλα, 25 ἵππους καὶ δύο πυροβολαρχίας μὲ τὰ πυρομαχικά των.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ ὅτι πρόκειται περὶ εὐζώνων;

— Ὁ διοικητὴς των κ. Παπαδόπουλος ἀντισυνταγματάρχης, ἐπήνεσε τοὺς γενναίους στρατιώτας καὶ ὑπαξιωματικούς, ἐκφράσας τὸν θαυμασμόν του καὶ τὴν ἄκραν πρὸς αὐτοὺς εὐαρέσκειάν του.

— Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1915 πρόκειται νὰ γίνῃ διεθνὴς ἔκθεσις στὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς περατώσεως τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Παναμᾶ. Εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν ἐκλήθη νὰ συμμετάσχῃ καὶ ἡ Ἑλλάς. Θὰ συμμετάσχῃ ὅμως;

— Καθὼς εἴχομεν προαναγγείλῃ χθὲς τὴν 10ην πρωϊνὴν ἐτελέσθη εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸν Πειραιᾶ μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ Πατινιώτου. Μαζὺ μὲ τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου παρέστη καὶ ἕνα ἄγημα πεζοναυτῶν. Ὁ κ. Ψάχος προυκάλεσε τὴν γενικὴν συγκίνησιν μὲ τὸν λόγον ποῦ ἐξεφώνησε.

— Ἡ ἐπιτυχὴς δρᾶσις τῶν Κρητικῶν χωροφυλάκων στὴ Θεσσαλονίκη ἐπέφερε τὴ σκέψι νὰ σταλοῦν κι' ἄλλοι στὰς καταληφθείσας πόλεις τῆς Ἠπείρου. Πράγματι αὔριον ἔρχονται ἀρκετοὶ ἀπὸ τὰ Χανιὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πᾶνε στὴν Πρέβεζα.

— Στὸ ποδάλιο τοῦ Ἀκταίου ἐφιγουράριζε χθὲς κι' ἕνας Χότζας μὲ τὸ λευκό του φέσι. Ἐκάθητο ἀναπαυτικὰ στὴν καρέκλα του καὶ ἀπελάμβανε τὴν θαυμασίαν λιακάδα.

— Ὁ πόλεμος ἔγινε ἀφορμὴ νὰ βαπτισθοῦν μερικοὶ καὶ μερικαὶ ἀβάπτιστοι δρόμοι καὶ πλατεῖαι εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων κωμοπόλεων καὶ εἰς τὴν Ναύπακτον τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον προέβη εἰς τὸ βάπτισμα δύο κεντρικῶν πλατειῶν τῆς κωμοπόλεως τῆς μιᾶς μὲν διὰ τοῦ ὀνόματος «Κωνσταντίνου τοῦ Ἐλευθερωτοῦ» τῆς ἄλλης δὲ διὰ τοῦ ὀνόματος «Ἐλευθερίου Κ. Βενιζέλου».

— Ὁ δεκανεὺς Θωμᾶς Ἀναγνωστόπουλος βασιζόμενος εἰς τὴν συνδρομὴν τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡσυχίας ἐπετέθη ὄπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως μὲ κακοήθεις σκοποὺς ἐναντίον μιᾶς γυναικός. Εἰς τὰς κραυγάς της, προστρέξαντα τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα συνέλαβον καὶ ὡδήγησαν εἰς τὸ Φρουραρχεῖον τὸν... ἐπιθετικὸν δεκανέα.

— Συγκινητικώτατον ἦτο τὸ θέαμα τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων αἱ ὁποῖαι εἶχαν συναθροισθῇ πρὸ τῆς θύρας τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης διὰ νὰ λάβουν τὸ πτωχὸ ἐπίδομά τους. Συνεσταλμέναι, στενοχωρημέναι ἐπερίμεναν ἐν σιγῇ καὶ τάξει γιὰ νὰ ἀνοίξῃ ἡ θύρα καὶ νὰ πάρουν μὲ τὸ νούμερό τους καὶ τὴν σειράν τους τὸν μοναδικὸν τῶν πόρον.

— Οἱ περισσότεροι ἀνταποκριταὶ τῶν ξένων ἐφημερίδων ποῦ ἦλθαν διὰ τὸν πόλεμον ἐδῶ, ἀνεχώρησαν διὰ τὸ Λονδῖνον, ὅπου ἕνεκα τῶν διαπραγματεύσεων θὰ ἔχουν δουλειὰ περισσότερη ἀπὸ τὰ λακωνικὰ ἀνακοινωθέντα τῶν Ὑπουργείων.

— Ἡ ἐκσκαφὴ τοῦ περιβόλου τῆς Βουλῆς ποῦ ἐβλέπαμεν νὰ μὴ τελειώνῃ τόσον καιρόν, ἐτελείωσε στὰ ἀληθινά. Ὥστε σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἔχωμεν ἐκεῖ ἕνα ὡραιότατο κηπάριο.

— Ὅταν ἔχῃ κανεὶς διακόσιες δραχμὲς εἰς τὴν τσέπη του δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται ὅταν καὶ ὅπως τύχῃ. Αὐτὸ ἤθελε νὰ μάθῃ εἰς τὸν οἰνοπώλην Α. Ἀντωνάκον κάποιος λωποδύτης καὶ τό... κατώρθωσεν. Ὅταν ὁ Ἀντωνάκος ἐξύπνησε... ἦτο ἀργά.

— Ἡ Κρήτη φαίνεται ὅτι δὲν βγάζει ἄλλο ἀπὸ παλληκάρια. Εἰς τοὺς τόσους ποῦ ἦλθαν ἕως τώρα, προστίθενται ἄλλοι ἑξήντα ἐθελονταὶ ποῦ ἔφθασαν χθὲς μὲ τὸ ἀτμόπλοιον «Νικόλαος» εἰς τὸν Πειραιᾶ.

— Ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ ποιητοῦ Μαβίλλη δὲν ἐπετράπη νὰ τηλεγραφηθῇ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπὸ τοὺς ξένους ἀνταποκριτὰς διότι ἡ λογοκρισία δὲν ἔχει ἀκόμη ἐπίσημον εἴδησιν περὶ τοῦ θανάτου του. Ὁ κόσμος τὤχει τούμπανο καὶ ἡ λογοκρισία κρυφὸ καμάρι.

— Ἡ ἀσθενοῦσα εἰς τὸ Μεσολόγγιον Περσεφόνη Γρίβα, μανθάνεται ὅτι ἔχει πλουσιώτατον ἔνδυμα χρυσοκέντητον τῆς ἐποχῆς τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας ποῦ τὸ εἶχε ράψει ὁ ἴδιος ράπτης τῆς Βασιλίσσης.

— Εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ γλύπτου κ. Ρούμπου ὑπάρχει μία προτομὴ τοῦ ποιητοῦ Μαβίλλη.

— Ὁ κ. Θεοτόκης φαίνεται τώρα τελευταίως εἰς τοὺς δρόμους περισσότερον ἀπὸ ποτέ. Ὅποιος τὸν ἀκολουθήσῃ θὰ ἰδῇ ὅτι μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν Λέσχην. Ὁ λόγος δὲ κανένα ἀθῷο τατον πακεράκι.

— Αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῶν Ἀνακτόρων ἐπισπεύδονται πυρετωδῶς τώρα ποῦ ὅλα τὰ ἀναμενόμενα ὑλικὰ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην. Ὅποιος περάσῃ δὲν θ' ἀκούσῃ παρὰ ἀτελείωτα κτυπήματα τῶν ἐργατῶν ποῦ ἐδιπλασιάσθησαν. Περιμένομεν τὸ πέρας των διὰ νὰ... πανηγυρίσωμεν.

— Εἰς τὸ κατάστημα τῆς Δημαρχίας, κατόπιν διαταγῆς τοῦ δημάρχου, ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς τοῦ δήμου ὁ δαμαλισμὸς καὶ ἀναδαμαλισμὸς τῶν κατοίκων. Ἐπὶ πλέον, συνεπείᾳ τῆς ἰδίας διαταγῆς, θὰ ἐμβολιασθοῦν οἱ μαθηταὶ ὅλων τῶν δημοτ. σχολείων.

— Σήμερα εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἡ μετὰ τόσης ἀγωνίας ἀναμενομένη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ Ἄστα Νήλσεν. Θὰ ἐμφανισθῇ σὲ ἔργο μὲ περιεργοτάτην πλοκήν.

— Αἱ προσκλήσεις διὰ τεϊοποσίας οἰκιακὰς κατηργήθησαν ἐντελῶς, ἐκτὸς τοῦ ἀκαταλλήλου τῆς ἐποχῆς, λόγῳ τοῦ πολέμου, καὶ θεωροῦνται πλέον ἥκιστα εὐχάριστα.

— Ὁ μοδερνισμὸς ἐπιβάλλει ὅπως τὸ τσάϊ προσφέρεται εἰς τὰς «Τῇ ρούμ». Ἔτσι δίδεται εὐκαιρία νὰ κρίνωνται καὶ νὰ ἐπικρίνωνται πάντες οἱ πηγαινοερχόμενοι ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἢ ἄσχημα, φλύαρα ἡ σοβαρὰ γυναικεῖα στοματάκια.

— Σήμερα εἰς τὸ «Ἀττικὸν» νέον πρόγραμμα Κινηματογράφου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἕνα πολὺ εὔμορφον ἔργον μὲ ὡραία πρωταγωνίστρια. Τὸ βράδυ ἡ ἐπέμβασις τῆς θαυμασίας καὶ σαγηνευτικῆς ὀρχήστρας ὑπὸ τὸν κ. Ντελμπουόνο θὰ συντελέσῃ πάλιν σὲ ἀσφυκτικὴν ἀσφυκτικὴν συρροήν.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὦ θρῦλλοι, ὦ παραμύθια
τοῦ λαοῦ — ναραΐδονήματα! —
Γυρίζει τὸ σφοντύλι
τῶν Μοιρῶν ποῦ σεβάζονται τὴν Ἑλλάδα.

Γνέθουν γοργὰ στὸ ἀδράχτι.
Στὴν ἀνέμη τὴν ὄμορφη
τὸ τυλίγουν κουβάρια,
ὁ ἀργαλειὸς προσμένει τῆς Ἁρμονίας.

Ὡραία χωριατοποῦλα
ἡ Ἰάμβη στὸ κατωΐ,
ὑφαίνει καὶ ξεϋφαίνει,
τὸ χτένια πηγαινοέρχεται στὰ δάχτυλά της.

Τὰ καρέλια τρελλὰ
χορεύουν σὰν Ἀνάπαιστοι...
ὤ νά, θαυμάσια ὑφάσματα
οὐρανοὶ μὲ ἄστρα Ἑλλάδων ἀβασιλεύτων!

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΦΟΒΕΡΑ ΠΑΛΗ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

ΜΑΡΑΘΩΝΟΔΡΟΜΟΣ... ΔΑΝΕΦ

ΠΕΡΑΝ, 30 Νοεμβρίου. — Ὁ Δάνεφ ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλγαρικῆς Βουλῆς, ὁ ταξειδιώτης πολιτικὸς διπλωμάτης καὶ παρασκηνιακός, τοῦ ὁποίου ἐξαίρεται ἡ διπλωματικὴ εὐστροφία καὶ ἡ ἀκαταπόνητος δραστηριότης ἔχει ἀποκτήσει τὸ ρεκὸρ τῶν πολιτικῶν συνεντεύξεων κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας. Ἐντὸς ἑνὸς μηνός, ὀλιγώτερον τοῦ μηνὸς μετέβη εἰς Βελιγράδιον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Βιέννην. ἐπέστρεψεν ες Βελιγράδιον κατευθύνεται κατόπιν εἰς Βουκουρέστιον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σόφιαν, ὅπου παραμένει ἐπὶ μίαν ἡμέραν. Ἀκούραστος. Τὴν ἑπομένην σπεύδει εἰς Σταρα Ζαγόραν διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Βασιλέα καὶ ἐκ τοῦ στρατηγείου δὲν παρέρχονται ὀλίγαι ἡμέραι καὶ τρέχει εἰς Τσατάλτζαν. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπέστρεψεν εἰς Μουσταφᾶ Πασᾶ ἀναχωρεῖ τὴν ἐπαύριον εἰς Σόφιαν ἵνα συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ κ. Γκέσωφ. Μόλις εὑρίσκει καιρὸν ὀλίγας ὥρας ν' ἀναγνώσῃ ἐφημερίδας. Διότι ἐπείγουσαι ἀνάγκαι τὸν ἐκάλουν εἰς Βουκουρέστιον, ὅθεν ἀναχωρεῖ εἰς Βιέννην, Βερολῖνον καὶ Παρισίους πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς Λονδῖνον. Ὁ κ. Δάνεφ, ἀληθὴς διπλωματικὸς δρομεύς, φέρων κάποιαν σπιγηλὴν καὶ νεωτερίζουσαν σφραγῖδα τῆς νεωτέρας πολιτικῆς ζωῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποκλείεται πλέον ὁ ἄχαρις διλεταντισμὸς εἶδε δὶς τὸν Πάπιτς, δὶς τὸν κόμητα Μπέρχτολδ δὶς τὸν Καισαροβασιλέα τρὶς τὸν Ρουμάνον Πρωθυπουργὸν ἅπαξ τὸν Ναζὴμ πασᾶν καὶ δὶς τὸν Βασιλέα Κάρολον! Καὶ αἱ συνεντεύξεις αὗται ἐγένοντο ἐν διαστήματι δύο τριῶν ἑβδομάδων! Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ εἰς τὸν κ. Δάνεφ ἀντοχήν, θέλησιν ἐνθουσιασμὸν καὶ δὴ γρηγορότητα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΝ ΤΑ ΒΡΙΣΚΕΙ ΣΚΟΥΡΑ Ο ΔΑΝΕΦ

Ἀλλὰ δὲν φαίνεται καὶ πολὺ εὐτυχής. Ἐὰν ἐν Βιέννῃ ἀπαντᾷ ἰδιάζουσαν στοργήν, διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονηθῶσιν αἱ ἐκ παραδόσεως Αὐστροβουλγαρικαὶ τρυφερότητες, αἵτινες ἄλλοτε ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τῆς πολιτικῆς τοῦ Βασιλέως Φερδινάνδου, ἐν Βουκουρεστίῳ αἰσθάνεται τοὺς παλμοὺς τῆς μυστικῆς ὀδύνης· Διότι ἡ Ρουμανία σήμερον ἀποτελεῖ τὸ μελανώτερον σημεῖον διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν Βουλγαρικῶν νικῶν. Εὐνόητον λοιπὸν διατί ἀπέρχεται φαιδρότατος ἑκάστοτε ὁ κ. Δάνεφ ἐκ Βιέννης καὶ μελαγχολικὸς ἐκ Βουκουρεστίου.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔφθασεν εἰς τὴν Ρουμανικὴν πρωτεύουσαν — τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ὁ κ. Δάνεφ ἡμιεπισήμως ἐξαγγέλλουσι τὰ ἑξῆς διὰ νὰ τὰ ἀναγνώσῃ ὁ συμπαθέστατος Πρόεδρος τῆς Βουλγαρικῆς Βουλῆς. **«Ὁ κ. Δάνεφ κατὰ τὰς μετὰ τῶν σημερινῶν κυβερνητῶν τῆς Ρουμανίας συνεντεύξεις του θὰ πεισθῇ ὅτι ἰδιαιτέρως μεριμνῶμεν περὶ τῆς φιλίας τῶν γειτόνων μας, οἱ ὁποῖοι ὅμως ὅταν σκέπτονται περὶ τῶν συμφερόντων ἡμῶν πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει ὅτι ἐν ἀνάγκῃ διαθέτομεν στρατὸν ἐξ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου ἀνδρῶν».**

Ἡ ἡμιεπίσημος φρασεολογία αὐτὴ τραχυτάτη ἐν τῇ ἀποκαλύψει γυμνότητι, τῆς σκέψεως συνωδεύετο ἀντιθέτως ὑπὸ ἐγκαρδίων ἐπισήμων χειραψιῶν. Οἱ Ρουμᾶνοι πολιτικοὶ εἶνε ἀρεστὴν γλυκεῖαν εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν νεωτερικῶν, ζουσῶν μειδιαμάτων, τῶν χειραψιῶν, τῶν γευμάτων τοῦ καμπανίτου πειρῶνται διὰ τῆς ἀνεπισήμου ἢ καὶ τῆς ἡμιεπισήμου πολιτικῆς νὰ ἐκφοβίσωσι.

Ἀλλὰ καὶ γνωρίζουν νὰ κολακεύουσιν εἰς χαριέστατον βαθμόν. Διότι καθ' ἣν ὥραν τόσῳ σκαιῶς ἐτονίζετο ἡ πληθώρα τῶν Βλαχικῶν λογχῶν καὶ τῆς ξηρᾶς πυρίτιδος, ἡ «Ρουμανικὴ Ἀνεξαρτησία» μὲ λυρικότητα ἀμφιβόλου εἰλικρινείας ἔγραφε τὰ ἑξῆς. «Εὐχόμεθα τὸ ὡς εὖ παρέστη εἰς τὸν ξένον ἡμῶν. Χαιρετίζομεν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὴν ὑπέροχον προσωπικότητα, ἧς ἡ ἐπίσκεψις ἀποτελεῖ προφανῆ ἔνδειξιν πολιτικῆς, ὅτι ἡ Βουλγαρία σοβαρῶς ἀντιλαμβάνεται τὰ τῆς ἐνεστώσης πολιτικῆς καταστάσεως. Ἡ ἐκλογὴ ἡ γενομένη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Δάνεφ εἶνε ἰδιαιτέρως χαρακτηριστική. Διότι ὁ κ. Δάνεφ δὲν εἶνε μόνον ὁ ἐπιφανέστερος τῶν Βουλγάρων πολιτικῶν ἀλλ' ἀπολαύει καὶ παγκοσμίου φήμης ὡς ἐκ τῆς εὐθύτητος τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τῆς μετριοπαθείας καὶ βαθυνοίας αὐτοῦ».

ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΩΝ 400,000 ΡΟΥΜΑΝΙΚΩΝ ΛΟΓΧΩΝ

Ἴσως οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ὁ κ. Δάνεφ εἶχε τελευταίως τόσους θαυμαστὰς ὅσους ἐν Βουκουρεστίῳ. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλγαρικῆς Βουλῆς ἀπεχαιρετίσθη μεταξὺ ἄλλων καὶ διὰ τῶν ἑξῆς γραμμῶν, αἱ ὁποῖαι ἄγνωστον κατὰ πόσον ἐγλύκαναν ἢ μετὰ τοῦ κόμητος Μπέρχτολδ συνέντευξίς του. **«Θεωροῦμεν ἐπάναγκες, διακηρύττομεν ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν, δημοσιευθὲν ἐν τῇ «Ἐποχῇ» νὰ ἐφελκύσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν γειτόνων μας ἐπὶ τοῦ ἑξῆς γεγονότος. Ἐὰν εἶνε βέβαιον καὶ πασιφανὲς ὅτι ἡ κινητοποίησις τοῦ στρατοῦ μας θὰ παρακώλυε τοὺς συμμάχους τῆς Βαλκανικῆς τοῦ νὰ καταγάγωσι τὰς νίκας των εἶνε ἐξ ἴσου βέβαιον ὅτι ἡ κινητοποίησις τὴν στιγμὴν ταύτην τοῦ στρατοῦ μας θὰ παρακωλύσῃ νὰ δρέψωσι τοὺς καρποὺς τῆς νίκης των».**

Πάλιν τὸ φάσμα τῶν 400 χιλ. ἠκονισμένων λογχῶν. Διότι ἡ Ρουμανία, λέγει ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βουκουρεστίου δὲν δύναται νὰ ἀνεχθῇ **ἄνευ πολέμου** νὰ μείνῃ αὐτὴ μὲν ὡς νῦν πρότερον, νὰ ἐπεκταθῶσι τὰ ἐδάφη τῶν συμμάχων Κρατῶν. Καὶ τί ζητεῖ ἡ Ρουμανία; Θέλομεν λέγει ἡ ἡμιεπίσημος «Ἐποχὴ» καὶ τροποποίησιν τῶν συνόρων τῆς Δοβρούτσης πρὸς τὴν Βουλγαρίαν, οὐχὶ πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀμοιβαίων ἐπιθέσεων, ἀλλὰ διὰ νὰ καταστῇ δυνατὸν ν' ἀμυνθῶμεν ὅταν δεήσῃ ὄχι μόνον πρὸς τὸ μέρος τῆς Δοβρούτσης ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης νὰ πολεμήσωμεν. Θέλομεν ἐπίσης τὴν πλήρη ἀναγνώρισιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν δικαίων τῶν ὁμοεθνῶν μας τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, οἱ ὁποῖοι δέον νὰ ἔχωσι τοὺς θρησκευτικοὺς των ἀρχηγοὺς καὶ νὰ ἀποκτήσωσι τὸ δικαίωμα τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὁμιλῶσι τὴν γλῶσσάν των ἐν τῇ σχολῇ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ διοικήσει». Ὅτι δὲ ὁ Ρουμανικὸς ὀργασμὸς θὰ διαγραφῇ ἐντονώτερον φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Βασιλέως Καρόλου τονίσαντος ὅτι ἐν τῇ νέᾳ καταστάσει θὰ παραμείνωσι σεβαστὰ τὰ δίκαια τῆς Ρουμανίας καὶ τὰ συμφέροντά της καὶ ὅτι ἡ φωνὴ αὐτῆς θὰ εἰσακουσθῇ ἐγκαίρως. Ὁ γηραιὸς Βασιλεὺς δὲν παρέλειψε τὴν ἐπῳδὸν τῆς κλαγγῆς τῶν ὅπλων, ἥτις ἀπηχεῖ σήμερον καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην.

ΤΙ ΜΟΥ ΔΙΝΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ Κ' ΕΓΩ

Ἀλλὰ τὸ ἰδιάζον γεγονὸς τῶν Ρουμανικῶν ὁρμητικοτήτων πρὸς τοὺς Βουλγάρους καὶ ἄλλοτε τῶν ἀνεξαντλήτων τρυφεροτήτων πρὸς τοὺς ἰδίους εἶνε ὅτι ἡ Ρουμανία ὑπόσχεται πλεῖστα ὅσα ἐὰν ἐπιτύχῃ ὀλίγα ἴδια ἐν τῇ διαρρυθμίσει τῶν συνόρων.

Κατὰ τὴν ὥραν, λέγουσιν οἱ ἐν Βουκουρεστίῳ τῆς προσεχοῦς ἐκκαθαρίσεως ἐν Λονδίνῳ ἡ Ρουμανία θὰ ταχθῇ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Βουλγαρίας ἐν οἱᾳδήποτε στιγμῇ καὶ πάσῃ περιπτώσει. Δηλονότι κατὰ τὰς τυχὸν Ἑλληνοβουλγαρικὰς προστριβὰς καὶ τὰς Τουρκοβουλγαρικὰς ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτευούσῃ.

Συμπέρασμα. Ἡ Ρουμανία ἐννοεῖ νὰ διαγράψῃ τὴν πολιτικὴν τοῦ ἀπολύτου ρεαλισμοῦ καὶ τοῦ χαλυβδίνου θετικισμοῦ εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν τῶν ἀντισταθμισμάτων. Καὶ τὴν πολιτικὴν ταύτην συνοδεύει ἄλλοτε μὲν διὰ πολεμικῶν σαλπισμάτων ἄλλοτε δι' ἀγαθωτάτων τρυφεροτήτων καὶ ἐνίοτε δι' ἀμφιβόλους παρασκηνιακοῦ ὀργασμοῦ. Ὁπωσδήποτε ὑπάρχει σήμερον ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ Ρουμανικὸν ζήτημα, ὅπερ προστίθεται εἰς τὸν κύκλον τῶν λοιπῶν φοβερῶν σημερινῶν προβλημάτων, ὄχι ὀλίγον ἀπειλούντων τὴν Εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην.

Α. Κ.

ΧΙΛΙΑ ΔΥΩ

— Αἱ κυρίαι τοῦ Βελιγραδίου φαίνεται ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου εἶχαν ὡς σύνθημα ὅτι «ὅσον μεγαλείτεραι εἶνε αἱ μάχαι, τόσο μεγαλείτεροι πρέπει νὰ εἶνε καὶ οἱ γῦροι τῶν γυναικείων καππέλων».

— Αὐτὸ βεβαιοῖ ἡ ἀνταποκρίτρια τοῦ «Δαίηλυ Ἐξπρὲς» τοῦ Λονδίνου ἀπὸ τὸ Βελιγράδι. Ποτέ, λέγει, τὸ λοῦσο τῶν κυριῶν τοῦ Βελιγραδίου δὲν ἔφθασε τέτοιο ρεκὸρ ὅσον κατὰ τὸν πόλεμον.

— Καὶ ἡ θεωρία τῶν Σερβίδων ποῦ ἐξηγήθησαν μὲ τὴν Ἀγγλίδα ἀνταποκρίτριαν διὰ τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶνε ἡ ἑξῆς· Οἱ ἄνδρες κάμνουν τὸ καθῆκόν τους σκοτωνόμενοι γιὰ τὴν πατρίδα. Κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ κάνωμε τὸ ἰδικόν μας, καλλωπιζόμεναι.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι ἀρχαῖον πνεῦμα Ἀθηναϊκὸν ἐνέπνευσε ἄνωθεν τῆς Σερβικῆς πρωτευούσης.

— Ὁ Πάπας ἔχει ἀδελφὸν ταχυδρομικὸν ὑπάλληλον ποῦ τοῦ μοιάζει πολύ.

—Καὶ ποῦ δὲν ἐνεργεῖται τὸ ἐμπόριον τὸ ὀνομασθὲν τῶν λευκῶν δούλων, δηλαδὴ τῶν πτωχῶν κοριτσιῶν, τὰ ὁποῖα ἄτιμοι σωματέμποροι ἐμπορεύονται διὰ νὰ τὰ κάμουν πόρνας.

— Τὰ στέλνουν εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν, εἰς τὴν Ἀλάσκαν, εἰς τὴν Αὐστραλίαν, εἰς τὴν Μαντζουρίαν ἐπὶ τοῦ Ρωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου διὰ νὰ ἐφοδιάζουν τὸν Ρωσσικὸν στρατὸν μὲ τὰ θύματα αὐτά, εἰς τὰ πορνοστάσια τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν Χονγκόνγκ, εἰς τὸ Σενγκάπουρ.

— Καὶ τὰς προμηθεύονται κυρίως ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν, τὴν Ρωσσικὴν Πολωνίαν, τὴν Γαλλικήν, ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην.

— Ἀλλὰ καὶ ποίας ἆρά γε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;

— Ὁ Ἄγγλος Μπῶτλερ εἶπεν ὅτι ὁ βίος εἶνε μία μεγάλη κούρασις καὶ τίποτε ἄλλο.

— Τὰ Χριστούγεννα θὰ τὰ ἑορτάσουν οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ παλάτι τοῦ Σάνδριγκαμ κατὰ τὸν ἀρχαιότατον Ἀγγλικὸν τρόπον, κατὰ πρώτην δὲ φορὰν μὲ τὴν χήραν Βασίλισσαν Ἀλεξάνδραν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Βασιλεύοντος.

— Εἰς ἕνα ἱππόδρομο τῆς Γενεύης ἐνῷ ὁ θηριοδαμαστὴς Μπους ἔκαμνε τὰ τρίτη του γυμνάσια μὲ μίαν λέαιναν αὐτὴ σηκωθεῖσα ὀρθία ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ μὲ μίαν δαγκωνιὰν ἔσπασε τὸ μεταλλικὸ σύρμα τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὸ ἱπποδρόμιον ἀπὸ τοὺς θεατάς.

— Ὁ Μπους δὲν ἔχασε καιρόν, ὥρμησεν ἐπὶ τῆς λεαίνης καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἐνῷ συγχρόνως στρεφόμενος πρὸς τοὺς θεατὰς τοὺς ἐφώναξε νὰ βγοῦν ὅλοι ἔξω.

— Πατεῖς με πατῶ σε οἱ θεαταὶ ἐξεκένωσαν τὸ Ἱπποδρόμιον.

— Ἐνῷ ἡ λέαινα ἔβγαινε ἔξω τοῦ κλωβοῦ της, τὸ δὲ προσωπικὸν τοῦ Ἱπποδρομίου τὴν κυνηγοῦσε μὲ τὰ ρεβόλβερ στὰ χέρια.

— Ὅταν ἕνας ἄλλος θηριοδαμαστὴς ἐπρόφθασε καὶ μὲ τρομερὸν ἀπάθειαν τῆς ἔξεσε τὴν μίαν της γάμπα καὶ τὴν ἐπανέφερε δεμένην εἰς τὸν κλωβόν.

— Ἀπὸ μίαν δίκην ἀνεκαλύφθη ὅτι μερικαὶ οἰκογένειαι εἰς τὸ Λονδῖνο διὰ νὰ ἔχουν κόσμον εἰς τὸ τσάϊ ποῦ δίνουν εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς ὡρισμένας ὥρας ἐνοικιάζουν προσκαλεσμένους.

— Ὑπάρχουν πολλαὶ ποῦ ἐμπορεύονται αὐτὰς τὰς ἐνοικιάσεις. Ἐνίοτε δὲ καὶ χωρὶς νὰ ξεύρουν τίποτε τὰ ἀθῶα θύματα, οἱ παρουσιαζόμενοι δηλαδὴ κατὰ πρώτην φορὰν εἰς τοιαῦτα τσάγια.

— Ἰδίως ἂν κανένας ξένος φέρει τίτλον, μὲ κάποιον τίτλον, τοῦ ρίχνονται τοιαῦται ὑψηλαὶ κυρίαι διὰ νὰ τὸν λανσάρουν δῆθεν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐνῷ αὗται κυρίως ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ ἐνοίκιον ποῦ θὰ πάρουν ἐμπορευόμεναι τοὺς ἐπισκέπτας αὐτούς.

— Ἡ γνωστὴ Παρισινὴ Προφῆτις Κυρία τῶν Θηβῶν προφητεύει ὅτι εἰς τὸ 1913 αἱ Γαλλίδες θ' ἀρχίσουν νὰ γεννοβολοῦν περισσότερα παιδιὰ καὶ ἑπομένως ἡ ἐλάττωσις τοῦ Γαλλικοῦ πληθυσμοῦ θ' ἀνασταλῇ.

— Εἰς τὸ Παρίσι ἐσχηματίσθη ἕνα κομητάτο ἀπὸ ἐκλεκτὰ πρόσωπα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ πολεμηθοῦν οἱ τελευταῖοι γυναικεῖοι συρμοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μεταβάλῃ τὴν γυναῖκα μὲ τὰ μεγάλα καὶ τὰ στενὰ φουστάνια εἰς ἀληθινὸ τέρας.

— Ὁ συγγραφεὺς τοῦ νέου βιβλίου περὶ Ἑλλάδος Ἄγγλος Πέρσυ Μάρτιν ἐξαίρει προφητικώτατα τὰς πολεμικὰς ἀρετὰς τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου.

— Τὸ βιβλίον ἐξεδόθη ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ πολέμου.

— Εἰς τὸ νέον αὐτὸ βιβλίον στιγματίζεται πικρότατα ἡ κατὰ τῶν δασῶν βάρβαρος μανία τοῦ νεωτέρου Ἕλληνος ἢ τοῦ Ἀλβανοῦ Ἕλληνος ὡς τὸν λέγει ὁ Πέρσυ Μάρτιν.

— Εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγίου Στεφάνου εἰς τὴν Κων)πολιν οἱ ἰατροὶ δὲν ξεύρουν καλὰ-καλὰ ἂν πρόκειται περὶ χολέρας ἢ περὶ στερήσεων, ἐξαντλήσεως καὶ πείνας τῶν ἀσθενούντων στρατιωτῶν.

— Γενικὴ χρηματιστικὴ νέκρωσις εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην.

— Οἱ πολυπειρότεροι Χρηματισταὶ ἰσχυρίζονται ὅτι θὰ χρειασθῇ δίμηνον ἢ τρίμηνον διάστημα ἕως ὅτου ἀναρρώσῃ ἡ Χρηματαγορά.

— Εἰς τὴν Σορβόνη, εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας καὶ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀνωτέρων σπουδῶν στὸ Παρίσι, ὁ καθένας δύναται νὰ πηγαίνῃ νὰ ἀκούῃ μαθήματα ἐντελῶς τζάμπα.

—10,000 γαλόνια μαῦρο κρασί. 60 τόνοι πατάτες. 30,000 συκώνια. 250 λίτρες κρυσταλλικῆς ζάχαρης. 600 λίτρες κοινῆς ζάχαρης. 40,000 αὐγά.